

Nagasaki Vredesverklaring

„Geen *hibakusha* meer”

Deze woorden geven uitdrukking aan de diepgevoelde wens van de *hibakusha* dat in de toekomst niemand in de wereld ooit weer de desastreuze schade hoeft te ondervinden die nucleaire wapens veroorzaken. Deze wens heeft deze zomer vele naties over de hele wereld geraakt en heeft geleid tot het opstellen van een bepaald verdrag.

Het Verdrag over het verbod op nucleaire wapens, dat uiteraard het gebruik van nucleaire wapens verbiedt, en bovendien het bezit of de inzet daarvan, is in juli dit jaar aangenomen door 122 naties, een aantal dat meer dan 60% van de lidstaten van de Verenigde Naties vertegenwoordigt. Op dat moment kregen alle inspanningen die de *hibakusha* zich in de loop der jaren getroost hadden eindelijk vorm.

Ik zou dit verdrag, dat het lijden en de strijd van de *hibakusha* vermeldt, „Het Hiroshima & Nagasaki Verdrag” willen noemen. Ik zou ook onze immense dankbaarheid willen uitspreken aan het adres van alle naties die het Verdrag over het verbod op nucleaire wapens bevorderen, NGO's en anderen die zich met zoveel krachtige vastbeslotenheid en moed hebben ingezet om de wereld te ontdoen van wapens die tegen de geest van de menselijkheid in gaan.

Echter, dit is niet ons einddoel. Er zijn nog steeds circa 15.000 nucleaire wapens op de wereld. De internationale situatie rondom nucleaire wapens wordt steeds meer gespannen en er verspreidt zich over de wereld een sterk gevoel van bezorgdheid dat in de zeer nabije toekomst deze wapens daadwerkelijk opnieuw gebruikt zouden kunnen worden. Bovendien zijn de nucleaire staten tegen dit verdrag gekant en het eindpunt is nog niet in zicht van de route naar „een wereld zonder kernwapens”, hetgeen wij uiteindelijk willen realiseren. De mensheid staat nu voor de vraag hoe dit verdrag dat eindelijk is gesloten benut kan worden en hoeveel vooruitgang er met dit verdrag geboekt zal worden.

Ik doe hierbij de volgende oproep aan de nucleaire staten en de staten onder hun atoombomparaplus. De nucleaire dreiging zal niet ophouden zolang naties blijven beweren dat nucleaire wapens van essentieel belang zijn voor hun nationale veiligheid. Wilt u uw beleid om uw landen te willen beschermen door middel van nucleaire wapens heroverwegen? Het Non-proliferatieverdrag (NPV) wordt geacht al haar lidstaten ertoe verplicht te hebben hun nucleaire arsenalen te verminderen. Wilt u zich alstublieft aan deze verplichting houden? De hele wereld wacht op uw moedige beslissingen.

Aan de Japanse regering wil ik deze oproep doen. Ondanks het feit dat de Japanse regering duidelijk heeft verklaard dat zij een leidende rol zal spelen in het streven naar een wereld zonder nucleaire wapens en een brug zal vormen tussen de nucleaire en non-nucleaire staten, is haar opstelling om niet eens deel te nemen aan diplomatieke onderhandelingen voor het Verdrag over het verbod op nucleaire wapens totaal niet te begrijpen voor degenen onder ons die in de steden wonen die atoombombardementen hebben ondergaan. Als het enige land ter wereld dat daadwerkelijk tijdens een oorlog atoombombardementen heeft ondergaan, doe ik een dringend beroep op de Japanse regering om zo spoedig mogelijk deel te nemen aan het Verdrag over het verbod op nucleaire wapens, en het beleid om te vertrouwen op de atoombomparaplu te heroverwegen. De internationale gemeenschap wacht op de deelname van Japan.

Verder verzoek ik de regering met klem de wereld een boodschap door te geven over het vreedzame ethos van de Japanse Grondwet, die resoluut besloten heeft dat de natie nooit weer een oorlog in zou gaan, alsook haar Drie Niet-nucleaire Principes, en dat als specifiek beleid dat een stap vooruit vormt richting een wereld zonder nucleaire wapens, de regering nu bezig is het concept te bestuderen van een Verdrag inzake een kernwapenvrije zone in Noordoost-Azië.

Dit zullen wij nooit vergeten: het feit dat op 9 augustus 1945 om 11:02 's morgens een atoombom is ontploft in de lucht vlak boven de heuvel waar wij nu bijeen zijn, waarbij 150.000 mensen omkwamen en ernstig gewond raakten.

Op die dag zorgde de hevige explosie en hittegolf ervoor dat er van de stad Nagasaki slechts een zwartgeblakerde lap grond overbleef. Mensen wiens huid losliet en aan flarden hing wankelden rond in de verwoeste stad op zoek naar hun familie, anderen dwaalden simpelweg verdwaasd rond. Moeders stonden met stomheid geslagen naast hun kinderen die zwart verbrand waren. Elke hoek van de stad leek wel een landschap uit de hel. Omdat ze geen adequate medische behandeling konden krijgen vielen deze mensen dood neer, één voor één. En zelfs nu, 72 jaar later, blijft de schade veroorzaakt door straling de lichamen verwoesten van de overlevende *hibakusha*. De atoombom heeft niet alleen zonder onderscheid de dierbare familieleden die altijd samen waren geweest, en hun vrienden, het leven ontnomen, de bom heeft vervolgens ook het latere leven van de overlevenden afschuwelijk geteisterd.

Leiders van alle landen van de wereld: kom alstublieft de plaats bezoeken waar de atoombom is gevallen. Ik wil dat u hier op de grond ziet wat er gebeurd is onder de paddenstoelwolk, niet vanaf een perspectief hoog erboven; ik wil dat u allen met uw eigen ogen ziet, met uw eigen oren hoort en met uw eigen hart voelt hoe wreed de atoombom eigenlijk de waardigheid van mensen vertrapt heeft. Ik wil dat u

zich voorstelt hoe u zich zou voelen als uw eigen familie op die dag in Nagasaki was geweest.

Wanneer mensen iets pijnlijks en verdrietigs hebben meegemaakt, zijn ze geneigd die herinnering diep in hun hart te bewaren en willen ze er niet graag over praten. Dat komt doordat erover praten betekent dat men eraan herinnerd wordt. Desondanks is het feit dat de *hibakusha* over hun ervaringen zijn blijven praten, terwijl zij hun lichamelijke en mentale littekens droegen, een gebaar van menselijke wezens om onze toekomst te beschermen, en het gevolg van hun beslissing om vastbesloten hun boodschap te verspreiden.

Ik doe deze oproep aan alle mensen ter wereld. Desinteresse en vergeten zijn datgene waar wij het meest bang voor moeten zijn. Laten wij allen het stokje doorgeven van degenen die oorlog hebben meegemaakt en van de *hibakusha*, zodat het naadloos verder wordt gedragen naar de toekomst.

De 9^e Algemene Conferentie van Burgemeesters voor Vrede wordt momenteel hier in Nagasaki gehouden. Vele vertegenwoordigers van grote en kleine steden die pijnlijke herinneringen hebben aan oorlog en burgerwist nemen deel aan dit netwerk van 7.400 gemeenten. Nagasaki zal samen met onze vrienden in de Burgemeesters-voor-Vredeweging de boodschap verspreiden dat wij de kracht hebben om de wereld te raken als wij de krachten bundelen en nooit stoppen met het gebed om vrede van een kleine stad, dat de *hibakusha* ons hebben getoond. Wij zullen laten zien dat de woorden „Nagasaki moet de laatste plaats zijn die te lijden heeft van een atoombom”, woorden die de *hibakusha* steeds herhaald hebben totdat hun stemmen schor zijn geworden, een gemeenschappelijke wens en ambitie zijn van de hele mensheid.

De gemiddelde leeftijd van de *hibakusha* ligt nu boven de 81 jaar. Er komt langzaam een eind aan de „tijd waarin de *hibakusha* nog leven”. Ik verzoek de Japanse overheid dringend de ondersteuning te verbeteren die de *hibakusha* krijgen, en om al diegenen die het atoombombardement hebben meegemaakt hulp te bieden.

Er zijn zes jaar verstreken sinds het ongeluk met de kernreactor in Fukushima. Als stad die de dreiging van straling heeft ervaren, zullen wij onze verwantschap tonen met Fukushima, en de prefectuur steunen.

Hierbij wil ik al diegenen herdenken die zijn omgekomen bij het atoombombardement, en verklaar ik dat wij, de inwoners van Nagasaki, de handen ineen zullen slaan met alle mensen over de hele wereld die bidden om een wereld zonder nucleaire wapens, en onvermoeibaar blijven toewerken naar de verwezenlijking van de afschaffing van nucleaire wapens en van eeuwigdurende wereldvrede.

Tomihisa Taue
Burgemeester van Nagasaki
9 augustus 2017